

DE DOOD VAN EEN GODVREEZEND KRIJGSMAN.

Schetsten wij in N°. 1 van De Christelijke Familiekring van 1870 op welk eene wijze een vroom jongeling op Ruslands sneeuw- en ijsvelden den laatsten adem uitblies, zoo willen wij nu een dergelijk voorval mededeelen, ten bewijze, dat waarlijk godsdienstige gevoelens onder alle standen worden aangetroffen, en wanneer zij bij den krijger, te midden van zoo vele tooneelen van moord, verwoesting en doodsgerevaren, eenmaal vasten grond hebben gevat, nimmer worden verdoofd.

Na den voor de Pruisen zoo ongelukkigen slag bij Jena (1806) trok het leger in eene verwarde vlugt over de Saale terug. Alle orde en regel was verbroken, en dus dwaalde ook een uit Langensalza geboortig trompetter van zijne kompagnie af, en werd spoedig door verscheidene fransche jagers te paard woedend vervolgd.

Onze dappere trompetter wilde zich echter niet overgeven, maar rende regtstreeks naar den oever der Saale, welke hij hoopte te kunnen overzwemen en zoo doende leven en vrijheid te redden.

Maar helaas! het lot voerde hem naar een punt van den oever, dat door een loodregten rotswand werd gevormd, van waar men in de rivier op eene verbazende diepte nederzag, terwijl de tegenovergestelde kant vlak en zandig was.

Tijd tot bedenken was er echter niet. Onze man had alleen tusschen vrijheid of dood te kiezen. Moedig en vastbesloten slaat hij het oog ten hemel, beveelt zijne ziel in Gods genade, drukt zijn doodelijk vermoed paard de sporen in de zijden en steigerend storten ruiters en paard in de diepte neder.

Een kreet van verwondering en ontzetting ontsnapt de vervolgers. Zij houden aan den rand der rots stil en zien naar beneden hoe hun vijand met den stroom worstelt.

God hielp evenwel den dapperen man met zijne sterke hand en beschaamde zijn vertrouwen niet. Al zonk ook zijn ros in de diepte neder, de man werd door de baren voortgedreven en op den vlakken oever der Saale geworpen.

Dankbaarheid aan God was het eerste gevoel dat 's mans ziel doordrong. Zonder aan zijne verdere veiligheid te denken, knielde hij op het vlakke zand neder, trok zijne trompet naar voren en blies met bevende toonen de wijs dier heerlijke woorden:

„God is mijn lied,
Hij is de God der krachten,
Heer is zijn naam, groot zijn zijn werken t' achten;
Het gansch heelal is zijn gebied!”

De uitwerking van zulk eene zichtbare bescherming, de aanblik van zoodanige vrome handelwijze en van een zoo diep godsdienstig gevoel, troffen het hart dergenen, welke hem onmiddellijk op de hielen hadden gezeten. Zij lieten de reeds aangelegde karabijnen zakken en luisterden aandachtig naar de Godgewijde toonen. — Maar andere krijgslieden, inmiddels genaderd, aanschouwden in onzen man slechts den vijand, gaven vuur, en de gewijde toonen des lieds van den trompetter waren nog niet verstorven, toen hem een doodelijk schot trof en zijne vrome ziel voor den troon des Eeuwigen voerde.

H. N. v. T.

HOE DE VROUW VAN PHOCION OVER HAAR ECHTGENOOT DACHT.

Wispelturiger volk dan de Atheners, door wier toedoen wij Christenen die schoone rede van den apostel Paulus (Hand. 17: 22 enz.) nog met zoo veel stichting kunnen lezen, bestond er in de oudheid niet. Te ontkennen valt het evenwel niet, dat onder hen de grootste mannen dier dagen leefden en handelden. Men denke slechts aan eenen Sokrates, Plato en dergelijken, die de stralen van een helder licht deden schitteren te midden eener duisternis, die alleen door den lichtgloed des Evangelies geheel kon worden opgehelderd.

Te midden dier wispelturige, naar kennis dorstende menschen, leefde Phocion, die het volk wezenlijk niet spaarde, en toch meer dan veertig malen tot opperbevelhebber was verkozen, ofschoon hij steeds tijdens de keus afwezig was, of er nimmer om gevraagd of verzocht had. Op zekeren dag kwam eene der voornaamste grieksche vrouwen uit een ander landschap aan Phocions gade een bezoek brengen en verwijlde eenige dagen te haren huize. Deze vrouw had geen grooter genoegen

dan hare vriendin hare juweelen, sieraden en kleindodiën te toonen. Eens vroeg zij: „Maar, beste vriendin, wat kunt gij mij nu eens laten zien?” Het antwoord luidde: „Ja, was mijn dierbaarste kleinnood nu niet juist afwezig, dan toonde ik u Phocion, mijn echtvriend, die gedurende twintig jaren steeds, door zijne niet ligt te bevredigen landgenooten, tot hun opperbevelhebber is benoemd, en mij steeds een liefhebbend verzorger is.”

Er moge nu al eenige hoogmoed in dit antwoord doorstralen, bij deze vrouw, eene heidin, toch is het edel; want boven alle schatten der aarde waardeerde zij hem, aan wien zij hart en hand had geschonken. — Mogten dus vele christelijke vrouwen haar gelijken en hare echtgenooten, die in den waren zin des woords haar geluk wenschen te bevorderen, boven alle wereldsche genietingen schatten en hen liefhebben, want alleen toch:

„Waar liefde woont, gebiedt de Heer den zegen;
Dáár woont Hij zelf, dáár wordt zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid!”

H. N. v. T.

EENE TROUWE DIENSTBODE.

De persoon welke wij hier bedoelen was de dienstbode van den wereldberoemden opvoedkundige Pestalozzi. Zij was als een arm boerenmeisje van het land in de stad gekomen. Beschaafde manieren bezat zij niet; van waar zou zij die ook bekomen hebben? Maar zij had een edel en grootmoedig hart, en door hare zelfopofferende trouw — vrucht van haar eenvoudig en groot geloof — verwierf zij weldra de liefde en het volle vertrouwen van het geheele gezin. Tot haar wendde Pestalozzi's vader zich op zijn sterfbed, toen de zorg voor de zijnen hem drukte; want hij liet zijne vrouw een huisgezin na zonder middelen en zijnen drie kinderen eene doodgoedhartige en liefdevolle moeder, maar zonder kracht om te regeren. „Om Gods wil — sprak de stervende tot haar — verlaat mijne vrouw niet! Als ik dood ben, is zij verloren en mijne kinderen komen in harde vreemde handen.” Diep bewogen antwoordde het meisje: „Ik zal uwe vrouw niet verlaten, als gij sterft; ik blijf bij haar tot den dood toe, als zij mij noodig heeft.” Dit woord stelde den stervenden vader gerust. Het meisje bleef en trok zich de behartiging van het huishouden en de verzorging der kinderen met alle zorgvuldigheid eener moederlijke liefde aan. Vooral legde zij zich op zuinigheid en spaarzaamheid toe. Als de kinderen de straat op wilden, hield zij ze met de woorden terug: „Wat wilt ge? waarom nutteloos kleëren en schoenen vernielen? Zie toch wat uwe moeder om uwentwil al ontbeert; zij gaat nooit uit en spaart elken penning dien zij voor u gebruikt.” Voor heldere en schoone zondagskleeren werd wel gezorgd, maar zoodra de kinderen in huis terugkwamen moesten zij die weer uittrekken. Dit verheffend beeld van trouwe aanhankelijkheid droeg Pestalozzi zijn leven lang in dankbaar aandenken. Het meisje is hare belofte trouw nagekomen: zij is tot aan haren dood bij de weduwe gebleven, en heeft alle ontbering met haar gedragen en alle zorgen met haar gedeeld.

Mogt deze trouwe dienstmaagd vele navolgers vinden, liever dan eene die om een luttel, soms schijnbaar voordeel, ligtvaardig soms wel eene goede dienst verlaat.

T. M. L.

BLADVULLING.

Het Ridderkruis eens Christens is
Geen schitterend metaal,
Maar tegenspoed en droefenis
En een geduld van staal.